

S T I G M A T I Z Ē T A I S

T Ē V S P I O

1887. 25. V - 1968. g. 23. IX
San Džiovani Rotonda,
Itālijā.

Sarakstījis

Kārlis Vagners.

Priekšvārds

Es gribētu pastāstīt par saviem deviņkārtīgiem Tēva Pija apmeklējumiem. Tā kā esmu tur kopškaitā pavadījis 9 mēnešus, varu daudz ko pastāstīt. Mans stāsts pamatojas uz maniem personīgajiem pārziņojumiem un uz aculiecinieku liecībām.

Katrs, kas vēlas, var aizbraukt uz turieni un pārliecināties par zemāk minētā patiesību.

Dzīves apraksts.

Pārcelsimies demās uz Dienviditāliju. Tur 1887.g. 25. maijā Pietranciaā dzima Tēvs Pio.

Jau bērnībā viņš bija apdāvināts ar pārdabīgo žēlastību. Viņa kristības vārds - Francisks. Vēl būdams bērns, viņš salika Dievam no savas dzīves brīvprātīgus upurus, tā kā to darīja bērni Fatimā. Tanī laikā, kad citi viņa vecuma bērni spēlējās, viņš kādā kaktiņā lūdzās. Skolā mācījās centīgi un bija ļoti dievbijīgs. Viņš vienmēr godināja Jēzu apslēpto Vissvētajā Sakramentā. Trīspadsmit gadu vecumā viņš piedzīgoja kautko neparastu. To pierāda sekojošs piemērs:

Kādu dienu, kad jau viņš bija priesteris, atnāca pie Tēva Pio kāda sieviete (viņas māsu es personīgi pazīstu) un viņš tai jautāja: "Pasaki, kurš kuru pirmais pazina, es tevi vai tu mani?" Uz šo viņa atbildēja: "Es, Tēvs Pio!"

Tad viņš pasmaidīja un pazemīgi teica: "Nē, es tevi pirmais pazinu. Tici man, kad man bija 13 gadu, Dievs man parādīja visas dvēseles, kuras kādreiz atnāks pie manis. Tu arī biji starp tām."

Par visām šīm dvēselēm Dievs itkā uzvēla uz viņa atbildību. To apstiprina daudzas grāmatas izdotas vācu valodā, kā arī daudzi citi notikumi, kurus es piedzīvoju šeit pie viņa.

Pastāstīšu vēl vienu tā paša gada notikumu (t.i., kad viņam bija 13 gadu)

Kāda sieviete brīžiem sūtīja viņam mazas dāvanas; kādu reizi aizsūtīja maisiņu ar ēdāmām kastāņiem. Tukšu maisiņu viņai atdeva atpakaļ un viņa savā vienkāršajā dievbijībā nolēma to nenazgāt, uzskatīdama to par nākamo relikviju.

Kādu reizi, sestdienas vakarā, aizgāja viņa ar aizdedzinātu sveci uz šķūni un ejot garām mūcai ar pulveri, kura tur glabāja viņas vīrs - skursteņslauķis, no sveces nokrita dzirkstele un notika sprādziens. Sieviete nokrita un zaudēja samaru. Pēc kāda laika viņa atguva samaru, piecēlās un noplūsdama asinīs, lielās sāpēs sasniedza virtuvi. Tajā brīdī atcerējās maisiņu un ar grūtībām to saneklēja. Pielikusi maisiņu pie brūcēm, viņa vienā momentā kļuva vesela. Šis ir pirmais brīnums, kuru Dievs padarīja caur Tēvu Pio. Toreiz viņam bija 13 gadu.

Piecpadsmit gadu vecumā Pio iestājās kapucīnu klosterī. Šis upuris viņam bija pārāk smags. Neskatoties uz vājo veselības stāvokli bieži pasi nakts pavadīja lūgšanā. Viņš taču xixā zināja, lai sasniegtu kalngalus, nepieciešami upuri un ka viss spēks cilvēkā izplūst no pašatsacīšanās. Taču Dievs ir teicis: "Kas grib būt mans māceklis, lai ņem uz sevis krustu un seko man." Ar to vēl Tēvam Pija nepietika, Viņš brīvprātīgi nesa arī citus upurus; bija cēlsirdīgs. Bet arī ļaunais gars neatstāja viņu mierā, līdzīgi, kā tas gadījās ar dievbijīgu Arsas prāvestu svēto Jāni Vianey. Lai Tēvs Pio izturētu šos kārdinājumus un garīgi stiprinātos, viņam palīdzēja Dievs ar debešķīgām atklāsmēm. Kādreiz Tēvs Pio sadzirdēja balsi, kas nāca no tabernakļa: "Būsi šaustīts, ērkšķiem kronēts un krustā sistis līdzīgi svētajam Franciskam." Kādu dienu Tēvam Pija, pacēlās augsta temperatūra. Izsauca ārstu. Mērījot temperatūru, termometris plīsa; ārsts pasniedza citu, bet arī šis plīsa. Beidzot bija ielikts peldu termometris, kurš rādīja 48,5 grādas. Šī parādība turpinās līdz šai dienai. Visievērojamākie zinātnieki nevar šo izskaidrot. Tēvs Pio pazemīgi par to klusēja. Tikai tagad atklājās, ka šajos brīžos viņš pārdzīvoja krustā sišanas mokas.

Kādreiz Tēvs Pijs saslima un nevarēja

vairs lietot uzturu. Viņa priekšniecība domāja, ka viņš mirs. Par snago veselības stāvokli paziņoja viņa vecākiem. Kad tēvs atbrauca un ieraudzīja slimo dēlu, teica: "Es nepieļaušu, ka mans bērns šeit nomirtu, Ja viņam lents no,irt, lai mirst mājās. Es ņemu viņu sev līdz." Kloostera priekšnieks to aizliedza to darīt, jo Pio jau piederēja klosterim. Beidzot, pēc vairākkārtīgiem lūgumiem, Tēvs Provinciāls atļāva pagant dēlu mājās.

Viņi atgriezās pa dzelzceļu. Kad vilciens pienāca Beneventā, viņiem nācās gaidīt citu vilcienu. Pēkšņi Pio uzmanīja uzraugāja savu tēvu: "Lūdu nepērc man limonādi, mani neka stipras slāpes." Tēvs nepirka viņam ūdeni. Pio izdzēra un teica: "Tagad es atkal stiprs un vesels. Lūdzu nepērc man apleksni, lai es varētu uzrakstīt Tēvam Provinciālam, ka esmu izveseļojies."

Tēvs Pio lieto barību ļoti mazā daudzumā. Tās varētu pietikt tikai viengadīgam bērnam. Bieži pat veselām dienām aizmirst lietot barību.

1910. gadā Pio saņēma priesterības sakramentu.

1915. gadā 20. septembrī Tēvs Pio saņēma neredzamus stigmatus (Pestītāja brūces)

Pēc trim gadiem t.i. 1918. gadā 20. septembrī šīs brūces kļuva redzamas. Tas notika

šādi::

1918. gadā 20. septembrī, kad Tēvs Pio krusta priekšā pie lielā altāra lūdzās ar izplestām rokām, neparastā veidā iemirdzējās tabernakulis. Kristus kā starojošs jauneklis savā nūžīgajā, bezgalīgajā skaistumā tuvojās viņam. Ģainas stari neizsakāmi svinīgā veidā no Pestītāja brūcēm pārcēlās uz Tēvu Piju. Kad redzējums izbeidzās, viņa brūces bija jau redzamas. Tēvs Pio ir pirmais priesteris - stigmatiķis. Kloostera brāļi atrada viņu guļošu altāra priekšā un aiznesa uz celli, kur bija konstatētas brūces uz rokām, kājām un kreisā sānā. Vienu no brāļiem ieinteresēja šīs brūces, viņš gribēja tās tuvāk aplūkot, bet Tēva Pija skatiens to atturēja, lai viss notikušais paliktu noslēpumā. Neskatoties uz to, vēsts par šo brīnišķīgo parādību ātri izplatījās pa visu apkārtni un šodien to zina visa pasaule. No tālienes brauc uz šejieni ticīgi, lai ieraudzītu un parunātu ar Tēvu Pio. No tā laika stigmati asiņo jau 48 gadus un tamīs nenotiek nekādas pārmaiņas. Iepazīsimies ar tiem tuvāk. Roka 7 un kāja brūces 2 cm lielas. Sirds brūce 7cm gara un 5 cm plata. Visi muskuļi līdz pašai sirdij iznīcināti.

Viens no ievērojamākajiem ārstiem - Festa, agrākais ateists, pēc ilgstošas rūpīgas izmeklēšanas izdarīja šādu slēdzianu: "Šī svētī-

gā priesterā brūces ir tādas pat, kā tās šausmīgās brūces mūsu Dievišķā Pestītāja. Dabīgi tās izskaidrot nav iespējams, tāpēc ka tās ir pretrunā ar visiem dabas likumiem, jo katrā brūcē, parasti vai nu sadziedē vai strute. Bet pie Tēva Pio nebija vērojams ne viens ne otrs, neskatoties uz specialista pūlēm. No zinātniskā redzes viedokļa nevar izskaidrot tādu parādību, ka vaļēja brūce nepalielinās un nesamazinās. Kaut gan roku brūces tika mazgātas ar sliktas kvalitātes ziepēm un Tēvs Pio nesāja vilnas pirkstaiņus, tās neinficējās."

1925. gadā Tēvam Pio krūšu kurvja apvidū taisīja operāciju un pēc operācijas brūce normāli, bez komplikācijām sadzīja, bet tamī pat laikā stigmatiskās brūces turpina asiņot. Naktī viņš uzvelk vilnas pirkstaiņus, kuri līdz rītam piesūcas asinīm. Tēvs Pio pats tos mazgā savā cellē. Stigmatiskā brūce kreisajā krūšu kurvja pusē arī asiņo. Katru dienu no tās izplūst aptuveni glāze asiņu. Tēvs Pio brūces apliek ar audkļa saiti. Kāda sieviete jautāja viņam, vai šie stigmati sāj: uz to Tēvs Pio atbildēja: "Tu domā, ka Kungs Dievs man tos deva skaistumam?" Cita sieviete jautāja: "Pasakiet Tēvs Pio, kā tie sāj?" Tēvs Pio atbildēja: "Tā, itkā pagenta naglu, ar to pārsista roku, atstātu to tamī un pagrieztu." No tā varam redzēt, cik stipri Tēvam Pio jācieš. Svētās Misses lai-

ka un Lielā Gavēņa laikā šīs ciešanas paliek
vēl jūtāmākas un sāpīgākas.

Kāda nozīne šiem stigmatiem Tēva Piļa
dzīvē?

Šie stigmati priekš viņa ir vislielāka
dāvana kādu vien Dievs var dot cilvēkiem.
Mums šie, katoļu priesteri, stigmati, atgādi-
na Pestītāja ciešanas. Tā kā cilvēki aizmirsu-
krustā sistu Dievu, Viņš atkal parādījās sava
kalpa - Tēva Piļa personā. Atklājās tāpēc,
lai cilvēki pazītu par kādu maksu Dievs atpes-
tīja mūsu dvēseles. Tēvs Pils ar svēto Pāvilu
varētu pateikt: "Ne es vairs dzīvoju, bet Kris-
tus dzīvo manī."

Ko stāsta pats Tēvs Pils par tām ciešanām,
kuras katru dienu viņam jāizeieš? Šim nolūkam
viņš izmanto tādas vārdus, kuru saturu ne
katrs var izprast: "Tas ir Dieva mīlestības
liesmas, es labprāt ciešu." Viņš zina, ka ar
savām ciešanām var izpestīt daudzas dvēseles.
Visvairāk Tēvs Pils domā par grēciniekiem, sa-
vas ciešanas viņš upurē par grēcinieku atgrie-
šanos. Tēvs Pils ir liels Dievmātes godinātājs
un ikdienas saņem no Viņas daudz žēlastību.
Tēvs Pils ir mums par pazemības paraugu. Viņa
personība vienkārša, vienkārša izvairās no vi-
sa kas aizrauj cilvēku acis. Cilvēki savās
bēdās un vajadzībās, slimībās un pārdsīvoju-
mos nāk pie viņa - Dieva mīlēja un mūsu aiz-

bildinātāja pie Dieva, par ko liecina neskaitāmi svētcelnieki, kas nāk uz šejieni. Viņš pazīst cilvēku vajadzības un tāpēc viņa žēlsirdīgā sirds bieži aizkustināja viņa Dievišķā Mācītāja sirdi. To pierāda neskaitāmas cilvēku pateicības.

Tāpēc nav nekāds brīnums, ka ikdienas pasta piegādā 800 - 1000 vēstuļu. Bet vēstuļu skaits, ko atnes sev līdzī svētcelnieki, dažās dienās sasniedz 10 tūkstošus. Tēvam Pijam nav iespējams visas šīs vēstules izlasīt, tomēr bieži, kā to fakti liecina, viņš zina to saturu. Vēstule var rakstīt savā dzimtajā valodā un tādā pat valodā jūs saņemsiet atbildi. Šīs dažādās valodās rakstītās vēstules tulko un priekšā stāda personīgi pašam Tēvam Pio, un viņš pats uz tām atbild. Mazāk svarīgas vēstules atnes uz viņa celli un saliek kaudzītē. Tēvs Pio naktī lūdzās to priekšā un bieži, tās pārlasa. Atbildes saņem visi. Lai saņemtu atbildi vajaga pierakstīt uz apleksnes savu adresi un ielikt starptautisku pastmarku.

Starp Tēva Pija starpniecību daudzi Vīnes iedzīvotāji tika izklausīti dažādās vajadzībās. Ceļš no Vīnes un San-Džiovani Rotonde ved caur Villadi-Tarvisu-Venēciju-Boloniju Ankonu gar Adrijas jūru Preskaru-Foggiju. No turienes līdz Rotonde, kas atrodas 40 km attālumā, var aizbraukt ar autobusu. San-Džiovani Rotondas pilsēta, tāpat kā Ļurdā un Fatimā agrāk bija sizmirsta

un molaista. Šedien tā ir meskaitānu svēt-
celnieku centrs ar 22000 iedzīvotāju. Angu
valsts eitāda, kā pie mums. Tur ang mandeļu
koki, kaktusi, olīvu koki un citi. Klosteris
atrodas uz uzkalna 2 km attālumā no pilsētas.
Skaista šoseja ved uz augšu, tieši uz klos-
teri. Pats klosteris ir vienkāršs un vienkāršs,
tāds kā visi Tēvu kapucīnu klosteri. Ieska-
tīsimies baznīcas iekšpusē. Tur, uz lielā
altāra atrodas liela brīnumiem slavena Diev-
mātes bilda. Vēl ir četri sānu altāri. Šajā
baznīcā nav nevienas vērtīgas lietas, toties
ir dedzīgs svētīgs priesteris. Veca baznīca
jaun sen nevarēja uzņemt apmeklētājus, tāpēc
iesāka celt un ātri pabeidza jaunas lielas
baznīcas celšanu. No pavasara līdz vēlam
rudeniņam Tēvs Pio turēja sv. Missu zem atklā-
tām debesīm, lai pēc iespējas vairāk cilvēku
tajā piedalītos.

Pa labi no baznīcas atrodas jauna klini-
ka. Tā ir vislabākā un vismodernākā visā

Itālijā. Šo kliniku ir uzcēlis Tēvs Pio.
Apkārt klosterim ir izvietotas daudzas vies-
nīcas, privātmājas, veikali un mājas ieb-
raucējiem. Tādā veidā izauga jauna pilsētiņa.

Tēva Pija svētā Missa.

Ikdienas kā ziņā, tā arī vasarā Tēvs Pīe notur svēto Missu pulkstens piecos no rīta. Jau no pulkstens vieniem baznīcas priekšā stāv cilvēki, viņi lūdzas un gaida kad te atvērs. Es pats to daudzkārt esmu piedzīvojis. Pulkstens četros jau sapulcējies daudz cilvēku. Dzirdamas lūgšanas un dziesmas dažādās valodās. Viņi visi atceļoja no tālicenes, nebaidījās upura, agri cēlās, lai tikai varētu būt pēc iespējas tuvāk Tēva Pija altārim. Plkst. 4,30 tiek atvērta baznīca. Svētselniēki ar drūzmu vienā mirklī to piepilda. Bet arī Tēvs Pīe paņemas lielu upuri trīs stundas gatavoties uz sv. Missu. Plkst. 4,45 viņš sāpju pārņemts, grībedamies dodas uz sakristiju. Šajā brīdī viņš pārdzīvo Elļas kalna nokas. Bet arī tagad viņam nav miera. Daudz, visādu sabiedrības kārtu pārstāvji gaida te un liek priekšā savas lūgumus. Tēvs Pīe dažus soļus pavirzas uz priekšu, sasniedz sola, nonemas uz tā ceļos un lūdzas. Pēc dažām minūtēm, saņemis jaunus spēkus, viņš dodas pie galda ar liturģiskajām drēbēm, iegērbjas tajās un pielāgojas Kristus bezasiņainā krusta upura atjaunošanai. Bieži viņam acīs parādās asaras. Uz jautājumu "kāpēc"?, skaļi raudādam atbild: "Neesmu cienīgs noturēt sv.

Missas upuri, esmu visnieceīgākais priesteris:"

Cik tas satricinoši! Raud 80 gadīgais vīrietis.

Plkst. 5,00 viņš dodas pie altāra, ar grūtībām iziet cauri drūznējošam ļaužu pulim. Var novērot, kā katrs solis, katra kustība un katra darbība sagādā viņam lielas sāpes.

, Svēto Missu Tēvs Pio notur pie lielā altāra. Tas ir ļoti izdevīgi svēteelņniekiem, jo tā no trim pusēm viņi var labi redzēt.

Ar lielu gara sakopojumu un cieņu skaita kāpņu lūgšanas. Var novērot, ka brūces sāp ne ilgas stāvēšanas. Brīžiem saķer rokas galvu itkā gribēdams atsvabināt to no ērkšķu vaiņaga dzēlieniem. Pēc tam pa kāpnēm iet pie altāra, noliceas, gribēdams to noskūpstīt, bet lielas sāpes neļauj to izdarīt. Viņš cieš un gaudara par drausmīgiem cilvēku grēkiem, kurus Dievs viņam nepārtraukti rāda. Arī gloriijas un kredo laikā viņš bieži krīt ekstāzē, tad rodas sajūta it kā viņš raudzītos uz to, ko sludina.

Tēva Pija lūgšanu nodomi atspoguļojas viņa sejas izteiksmē, sevišķi tur saskatāmas viņa lielas ciešanas bez stariņa iepriecinājuma. Kad ministrants pārnes grāmatu Evaņģēlija pusē, Tēvs Pio iet uz altāra vieda un noliceies lūdzās. Tajā brīdī var redzēt viņu raudam. Uz altāra atrodas viņa personīgais lakatiņš, tā saucamais "asaru lakatiņš".

Ar to viņš neslauka asaras, pēc tam ar lielu dievbijību lūdzas un lasa sv. Evangeliju.

Uparēšanas laikā, ar paceltu patenu, Tēvs Pio atrodas ekstāzē. Viņš bieži runā ar kaut ko, ko nevar redzēt. Uz patenas Tēvs Pio saliek daudzus, viņam iesniegtus lūgumus un ilgāku laiku paliek tādā stāvoklī. Otrā uparēšanas daļā (ar bikēri) atkārtojas tas pats. Kad Tēvs Pio griežas pie cilvēkiem ar vārdiem "Dominus vobiscum" (Kungs ar jums) – tad redzamas viņa sārtas sauras rokas. Ilgas stāvēšanas rezultātā sāpes kājās top stiprākas un jūtīgākas.

Pēc vārdiem "Sanctus, Sanctus, Sanctus" Tēvam Pijam paceļas augsta temperatūra. Viņš panes neciešanas, dedzinošas, asas sāpes. Acis iekrīt, sejas izteiksme top līdzīga uz krusta mirstošā Pestītāja sejai. To apliecinā priesteri, kas kalpo pie altāra un kuri var redzēt Tēvu Piju no tuvuma.

Pēc tam atskan zvaniņš sludinādams pacelšanu. Brīdī, kad Tēvs Pio izrunā pārvēršanas vārdus, viņa miesa pārņem nāves bailes. Viņš eīnas un panes visstiprākas sāpes un tad redzamas svaigas asinis plūstošas no viņa delnām. Tēvs Pio ne tikai domās apdomā Kristus nāves brīdi, bet arī savā miesā neslēpumainā veidā to izcieš. Atskan izsauceieni, skaļi saucieni un elsošana: "Žēlsirdības Jēzu!" Cilvēki bažojas, ka Tēvs Pio nomirs. Vislie-

lākās ciešanas viņa piemeklē Lieā Gavēja
laikā.

Satricinoši ir tas, ka Tēvs Pio atjauno-
dams bezasiņaino Kristus krusta upuri, savā
bezgalīgajā uzticībā, atdot savas personīgās
sirds asinis. No visām pusēm izplūst asinis.
Redzot to, no pūļa bieži atskan saucieni
"Tieu!?"

Vai Tēvs Pio iepriekš bija cietis, lūdzies,
upurējies par šiem cilvēkiem, lai viņi at-
griežtos? Tādos brīžos arī ciltiecībnieki at-
griežas Katoļu baznīcas klēpī.

Pacelšana ilgst piecas minūtes. Pēc tam
Tēvs Pio paliek drusku mierīgāks, bet sāpes
tomēr viņa neatstāj. Bieži atkārtojas ekstā-
zes stāveklis. Pēc tam ar lielu dedzību Tēvs
Pio lasa "Tēvs mūsu".

Beidzot pienāk sv. Komūnijas brīdis. Kad
viņš sīt sev pie krūtīm un izrunā: "Kungs,
es neesmu cienīgs, ka Tu nāktu manā sirdī",
dzirdama viņa aizlausta balss. Viņa acis
piepildās asarām. Pēc garākas pauzes viņš
otro un trešo reizi sīt sev krūtīs un pieņem
svēto Komūniju.

Un atkal Tēvs Pio krīt ekstāzē. Šajā reizē
var novērot, ka viņa seja apskaidrojās un,
par cik tas iespējams mirstīgajam cilvēkam,
viņš bezmērīgi pārdzīvo debesu svētlaini.
Tā ir itkā balva par visām ciešanām kādas
viņam iepriekš bija jāizcieš. Tagad viņš

sajem arī spēkus un izturību priekšā stāvošo dienas grūtību pārvarēšanai.

Ar lielu dievbijību viņš lasa pēdējās lūgšanas. Vēlāk, ar grūtībām izspiesdamies cauri ļaunā pūlim, dodas uz zakristiju. Šeit viņš noņem liturģiskās drēbes, pēc tam uzvelk vilnas pirkstaiņus, kas apsedz svētes stigmatus un uzsūc plūstošās asinis. Tādā veidā šīs brūces top neredzamas acīm, kas varētu tās apgānīt. Pēc tam iet uz klosteri, lai par visu pateiktos Dievam.

Ļoti bieži pie altāra var redzēt no tālienes atbraukušus svēteelņiekus. Viņi, visa redzētā satrikti, raud; daudzi atgriežas pie ticības un pusbalsī, kā to mēdzdarīt italieši, sace: "Dievs, kāpēc es Tevi tik vēlu pazinu, meklēju mieru, bet to neatrada." Šeit šie cilvēki atrada dvēseles mieru un iepriecinājumu. Ar lielu nežēlu savās sirdīs viņi dodas pie biktskrēsla.

Šī ļoti aizkustinošā sv. Missa turpinās apmēram vienu stundu.

Viens no priesteriem, kā par to lasām grāmatā par Tēvu Piju, pateica, ka otru līdzīgu Tēva Pija Missai nepārdzīvotu. Pēc tam viņš pats noturēja sv. Missu ar tādu dievbijību un tik skaisti kā nekad līdz šim.

Uztraucošs gadījums.

Katram cilvēkam ir kā draugi, tā arī ienaidnieki. Arī Tēvam Pijam ir netikai draugi, bet arī ienaidnieki. Bet ko slikta viņš ir padarījis? Bet viņa Dievišķais Mācītājs ko slikta ir darījis?

Nekā! Un neskatoties uz to Viņš bija vajāts un nievāts un ļaunu ļaunums Viņu pienagloja pie krusta.

Tēvs Pio iet pa šo pasauli svētīdams to. un neskatoties uz to, viņš ir vajāts un nievāts, tāpēc ka atgādina grēciniekien viņu ļaunos darbus un nopel, viņu grēkus. Un tāpēc šie cilvēki grib, lai Tēvs Pio pazustu no zemes virsas.

Gadījās, ka pa šoseju traucās taksonetris. Braucošie acu priekšā atklājās klosteris un jaunās slimnīcas skats. Pasažieris jautāja šoferim: "Kas tā par celtni tur uzkalnā?" Šoferis atbildēja, ka tas ir Tēva Pija klosteris. Tad pasažieris, kas bija neticīgs, paceltā balsī atbildēja: "No kurienes Tēviem kapucīniem ir tik daudz līdzekļu, ka varēja uzcelt tik lielu polikliniku?" Uz šo šoferis atbildēja: "Mans dārgais, šeit pavisam cita lieta. Tur uzkalnā klosterī dzīvo Tēvs Pio, kurš savās miesās nēsā Kristus krustā sistā Pestītāja ciešanas zīmes. Cilvēki apgalvo, ka viņš ir svēts. Tur, baznīcā un arī pasaulē notiek brīnumi pateico-

ties viņa aizbildniecībai pie Dieva. Tēvs Pī ir nesavtīgs un atlīdzību nekādu par to neņem. Viņš apgalvo: "Par velti esmu no Kunga saņēmis un par velti došu tālāk." Pilsētā var sastapt daudz automašīnu no visām pasaules malām. Tur var dzirdēt svēteclnieku sarunas dažādās valodās. Viņi atbrauca tāpēc, lai pateiktos Tēvam Pījam par saņemtām žēlastībām un izlūgtos jaunās. No brīvprātīgiem ziedojumiem Tēvs Pījs uzcēla šo jauno kliniku. Tā paredzēta visiem. Tēvs Pījs nav egoists un nekā nevēlas sev paturēt. Savā neizmērojamā Dieva un tvākā mīlestībā viņš vientuļš uz šīs zemes."

Šis stāstījums sakaitināja pasažieri un viņš izteica pret Tēvu Pīju nelabus vārdus. Tuvojoties pilsētai, pasažieris ļauni smiedamies teica: "Pēc dažām dienām svinēsīm lielus svētkus! Kādus svētkus? jautāja šoferis. Netieģīgais atbildēja: "Pēc dažām dienām Tēvu Pīju apbēdīsīm, bet pēc tam visam būs gals." Šajā brīdī mašīna apstājās pie piebrauktuves, pasažieris izkāpa no tās un uz vietas krita nedzīvs (viņam bija ap 30-33 gadi): Bija liels uztraukums, salasījās ļaužu pūlis. Jautāja, kas ir noticis: vai nu sirdslēkme vai nu stipri sa-nervezējies? Šoferis pastāstīja par šo sarunu, kas notika starp viņiem, kas skāra Tēva Pīja personību. Tad viens no aculieciniekiem tūdaļ devās uz klosteri, lai pastāstītu Tēvu Pījam par notikušo: Tēvs Pī viņa pieņēma un teica:

"Tev nav man tas jāsaka, es visu zinu!" Pēc tam pievienoja šos uztraucošus vārdus: "Tajā brīdī, kad šis cilvēks mani nolādēja, vēlēdams man nāvi, es biju pie Dieva. Tāpēc šis lāsts nevarēja mani skart, atsitās un trāpīja šo cilvēku. Un tā pēc dažām dienām būs bēres."

Varam sev iedoties kādu iespaidu atstāja šis notikums. Tādā veidā mēs redzam, ka Kungs Dievs neļauj zobeties par sevi, saviem svētajiem un cilvēkiem veltītiem Viņam. Un redzam arī to, ka nekad nedrīkstam lādēt citus, tāpēc, ka šie lāsti var pagriezties pret mums pašiem.

Kāds cilvēks nostājās baznīcas priekšā un, saņāudzis dūres, iekliedzās: "Nest ar Tēvu Pio, nest ar viņu!" Un šajā mirklī viņš krita paralizēts. Šis pārbaudījums priekš viņa bija žēlastība, jo vēlāk pazinis patiesību viņš atgriezās. Visiem, jau mirušajiem, Tēva Pija ienaidniekiem bija briesmīga nāve. No tā redzam, ka Dievs vienmēr ir ar viņu. Par šo stāsta arī citi piemēri par Tēvu Piju izdotajās grāmatās. Uzbrukuma mēģinājumus Tēva Pija dzīvībai, Dievs vienmēr parādīja sodošu roku.

Kādreiz pie Tēva Pija biktskrēsla atveda akla meiteni. Pēc bikts viņa pateica: "Tēvs, es esmu akla un man mājās ir vēl četras aklas māsas. Palūdzaties par mani, lai es topu redzīga. Tomēr es negribu būt uzbrāzīga, lai notiek tā kā Dievs grib." Tēvs Pio skārts ar viņas pazemīgu atdošanos Dieva gribai, teica:

"Palūgsimies visi reizē!" un uzlika savas cauras rokas uz aklas meitenes rokām. Visi reizē noskaitīja "Esi sveicināta, Marija..." Brīdī, kad izrunāja vārdus: "... lūdzi par mans grēciniekien, meitene no saviļņojuma un aizkustinājuma raudādama, iekliedzās: "Tēvs, Tēvs, es redzu Tevi, redzu cilvēkus, altāri..." Šajā brīdī arī citi cilvēki uzbudinātām balsīm izteica: "Es tieu, tieu Dievam" - jo viņi bija par lieciniekien tam, kā akla meiteni atveda pie biktskrēsla un kā notika brīnums. Atguvusi redzi meitene aizgāja, bet cilvēki atgriezās pie ticības.

Mēs nevaram sev priekšā stādīt pūļa saviļņojumu, karš, redzot šo brīnišķīgo izveseļošanos, lēja prieka asaras. Bet Tēvs Pio, kā parasti, atgriezās klosterī.

No dzimšanas akla, izveseļojusies meitene pazina apkārtējos priekšmetus tikai pēc nosaukuma un taustes, bet tagad jau varēja iepazīties ar pasauli un ar atgūto redzi skatīties uz to.

Kādreiz atveda pie Tēva Pija vīrieti, kas pirms dažiem gadiem zaudēja redzi. Viņa draugi lūda Tēvu Piju atgriezt tam veselību. Tēvs Pio paskatījās uz aklo un teica "Izvēlies pats, ja gribi vairs zemes būt laimīgs, tad tad nevarēsi būt laimīgs viņpasaulē!" Izšķirties nebija viegli, viņš ilgi cīnījās ar sevi un beidzot pateica:

"Tēvs, Tēvs, labāk gribu būt lainīgs debesīs." Pēc tam Tēvs Pio ar mīlestības pilno balsi nomierināja viņu, svētīja un, garīgi stiprinātu, palaida. Tagad viņš varēja viegli nest savu smago krustu. Ar Tēva Pija starpaiesību aklais dabūja atļauju pastāvīgi atrasties altāra tuvumā. Svētās Missas laikā aplaimotais aklais atrodas blakus Tēvam Pio.

Tēvs Pio nepalīdzēja arī savam radniekam (māsas dēlam), kas jau daudzus gadus slimoja ar epilepsiju un līdz šai dienai smagas lēkmes viņu neatstāj. Ievērību pelna Tēva Pija vārdi teiktie slimajam: "Ja es lūgtu Dievu par tavu izveseļošanos, Viņš mani izklausītu. Bet es nevaru Dieva priekšā uzņemties atbildību, ja tu vairāk iemīlētu šo pasauli, aizietu pa maldā ceļiem pazaudētu savu dvēseli."

Šie divi gadījumi mums rāda, kāpēc ne visi izveseļojas Fatimā, Ļurdā vai Sirakuzās.

Patiesi: Dievs ir mūsu vislabākais Tēvs; visu ko Viņš dara, to dara mūsu labumam.

Tēvs Pio saka: "Ko labāku varam upurēt Dievam, ja ne savas ciešanas, ciešanas ir žēlastība; ciešanas ir Dieva eņģelis; caur ciešanām cilvēki vairāk kļūva pilnīgāki, nekā caur visiem šīs zemes priekiem."

1966. gadā 6. septembrī pēc svētās Missas, ko Tēvs Pio noturēja zem atklātām debesīm, cilvēki ievēroja kādu tēvu un māti, kas veda

ratiņos savu meitiņu. Meitiņa ilgu gadus
slimoja ar smagu kaulu atmiekšķējumu. Kad
Tēvs Pio pēc svētās Missas atstāja laukuma
un devās uz baznīcu, atskanēja nelaimīgo ve-
cāku sauciens: "Tēvs Pio, Tēvs Pio, esi žēl-
sirdīgs mūsu bērnam!" Priesteris piegāja pie
meitiņas un to pārkrustīja. Šajā brīdī viņa
piecēlās un liedama priekš asaras sauca:

"Tēvs, Tēvs, es varu staigāt!" Pēc tam meite-
nīte pieskrēja pie Tēva Pija un noskūpstīja
viņam delnu stigmatas. Šī negaidīta izveseļo-
šanās uz klātesošiem atstāja dziļu iespaidu.

1957. gadā jūlijā es satiku Gamburgas
skeletāju, kas slimoja ar mugurkaula atmiekš-
kējumu, kā rezultātā viņas krūšu kurvis pas-
tāvīgi atradās gipsā. Slimība bija neārstēja-
ma. Viņa iemācījās itāļu valodu, lai aiz-
brankusi tur, kaut vienā reizi dzīvē pieietu
pie bikts pie Tēva Pija. Pēc ilgas gaidīša-
nas viņai beidzot izdevās izsūdzēt tur savus
grēkus. Tēvs Pio viņai negaidīti pateica:
"Tev nav jāstaigā pie ārstiem un nav jālieto
zāles. Es nocoju no tevis visas sāpes un cie-
šanas." No tā brīža viņa jūtās pilnīgi vesela.
Triju nedēļu laikā es ikdienas satikos ar
viņu un viņa vienmēr teica: "Es esmu vesela,
es pilnīgi izveseļojos."

Kāda sieviete no Peskaras atveda pie
Tēva Pio mirstošu bērnu. Turēdama bērnu ro-
kās, viņa ienāca baznīcā un, skaļi raudādama,

teica: "Tēvs Pio, palīdziet man; manās rokās mirstošs bērns, bet varbūt viņš jau miris." Vēlāk piebilda: "Ja Tu man nepalīdzēsi, es te uzdāvināšu Tev." Ar lielām grūtībām viņai izdevās nokļūt pie biktskrēsla. Tēvs Pio svētīja bērnu, atdeva to mātei un teica: "Domāju, ka tu esi viņa māte, paņem savu bērnu!" Sieviete atstāja bazuīku. Bērns iesāka kustēties, nokāpa zemē, sāka skraidīt un iesaucās: "Māmiņ, māmiņ, dod man kautko ēst, esmu izsalcis!" Visi klātesošie raudāja. Mirstošais bērns bija atkal vesels.

Pie visas savas priesteriskās laipnības un arī stingrības, Tēvam Pio ir arī humora izjūta, par ko liecina sekojošs piemērs:

Sieviete, kas jau agrāk bija apmeklējusi Tēvu Pio, slimoja ar galvas sāpēm, viņa domāja, ka sāpes samazināsies, ja Tēva Pija fotogrāfiju ieliks sev zem spilvena. Tā arī izdarīja. Ikdienas kārtodama gultu, viņai vajadzēja fotogrāfiju likt malā. Tas viņai likās par grūti. Pie tam galvas sāpes nesamazinājās. Kādu reizi, kārtodama gultu, viņa nolēma ie-
bāzt fotogrāfiju matracī, teikdama: "Ja negribi man palīdzēt, tad kāpēc man jāpārliet fotogrāfija no vienas vietas otrā? Vari šeit atpūsties!" Pēc pusgada viņa atnāca pie bikts pie Tēva Pio. Ar grūtībām viņai izdevās ieņemt rindu rindu pie bikts. Bet, nu nelaine! Kad Tēvs Pio vērdans durvis, ieraudzīja viņu

atkal aizcirta tās viņam priekšā. No tādas Tēva Pija rīcības sieviete izbijās, bet tomēr palika stāvēdama ceļos, cerēdama, ka Tēvs Pio pagriezīsies pret viņu un uzklausīs. Atkal atvērās durvis un atkal parādījās Tēvs P. Sieviete uztraukusies jautāja: "Tēvs, kāpēc jūs manā priekšā aizcirtat durvis?" Smaidīdams viņai atbildēja: "Tev ne nepatīk tas, ka es tavā priekšā aizvēru durvis? Domā, ka man patīk, ka tu manu fotogrāfiju ielīki matracī?" Varām sev iedomāties kā šī temperamentīgā itāliete ar sajūsmu stāstīja par brīnumainām Tēva Pija spējām redzēt no attāluma. Viņš zināja pat par noslēpto fotogrāfiju matracī.

Gribu pastāstīt par kādu atgadījumu Grenoblē:

1956. gadā septembrī kāda sieviete redzēja sapni: Parādījās viņai Tēvs Pio, parci-
zāk sakot - mūks, kuru nepazina un par ku-
ru nekad nebija dzirdējusi. Viņš tai teica:
"Dzemdēsi bērnu ar slimām kājām. Tomēr
daudz nebēdā, bet brauc uz Itāliju un tur
tev pateiks, kas būjādara."

Sapnis piepildījās. Dzina kroplis
bērns, kas stipri satricēa ģimeni, radniec-
kus un paziņas. Ikviens ārstnieciska iejauk-
šanās bija bez panākumiem.

Pēc trim mēnešiem slimā bērns tēvs iz-

dzirda par ievērojamu ārst Mediolanā, pie kura aizsūtīja savu sievu ar bērnu. Itālijā vairākas reizes bija jāpārsēžas no viena vilciena citā. Iekāpusi kārtējā vilcienā, stipri nogurusī, viņa acumirklī aiznīga. Panedusies jautāja, kur atrodas un, uzzinādama, ka brauc nepareizā virzienā, viņa ļoti uztraucās. Viens no pasažieriem to ievēroja un, mierinādams šo sievieti, ieteica reizē ar viņu braukt pie Tēva Pio. Uzzinājusi, ka Tēvs Pio ir priesteris, sieviete teica: "Vai tad garīdznieks var palīdzēt? Man vajadzīgs speciālists!" Tēvs izdevās viņu pierunāt. Sieviete reizē ar ~~veitism~~ aizbrauca uz San Džiovani Rotondo. Iebraukusi Rotondo, viņa aizgāja uz baznīcu, kur ieraudzīja Tēvu Piju, kas tamī brīdī turēja svēto Missu. Paskatījusies uz viņu, sieviete ļoti izbijās, jo atcerējās, ka tieši viņu ir redzējusi sapnī. Tas ir viņš, kas sapnī teica, ka viņa dzemdēs slimo bērnu un ka viņas bērns vēlāk izveseļosies. Pēc svētās Missas sieviete grībēja parunāt ar Tēvu Pio, bet viņai pateica, ka sievietēm, lai pieietu pie bikts, jāgaida 35 dienas. Vīrieši var pieiet pie Tēva Pija zakristijā. Viņas ceļabiedrs, zinādams par viņas slimo bērnu, piedāvāja viņai savus pakalpojumus. Paņēmis bērnu rokās, viņš devās uz zakristiju. Kad ienāca Tēvs Pio, vīrietis lūdza, lai tas pasvētītu slimo bērnu. "Kā

sans bērnu?" – jautāja Tēvs Pio. "Es nezinu, tas nav mans bērns" – atbildēja vīrietis. Pēc tam Tēvs Pio teica: "Aiznes to mātei, viņam nav vārda; viņam jau trīs mēneši, bet vēl nav kristīts." Kad vīrietis pastāstīja sievietei par savu sarunu ar Tēvu Piju, neskaidrojās, ka bērna tēvs pretojās kristīšanai. Sieviete ar asarām acīs atstāja baznīcu. Viņa aizsūtīja savam vīram telegrammu lūdzot atļauju nokristīt bērnu. Atļauja pienāca un Tēvs Pio nokristīja bērnu. Kristīšanas laikā, kad Tēvs Pio xī izsacīja pēdējos vārdus, atskanēja brīkšķēšana, bija tāda sajūta itkā sūkrātu kas sadruptu, un kad sieviete iekrūnīja atraisīja bērna kājas, ieraudzīja, ka uzliktas uz kājām šinas ir salauztas, bet kājiņas palikušas taisnas. Redzot notikušo, klātesošie no prieka raudāja un lielā sajūsmā atstāja baznīcu.

Grēkusūdzes noslēpums.

"Kam jūs grēkus piedosiet, tam tie būs piedoti, kam jūs paturēsiet - būs paturēti" (Jānis, 20).

Par visiem pārdzīvojumiem attiecībā uz grēkusūdzi uzzināsiet ne no Tēva Pijsa mutes, kas stingri sargā grēku sūdzes noslēpumu, bet par tiem pastāstīja paši cilvēki, kas ar lielu aizgrābtību sūdzēja viņam savas grēkus.

Tēvs Pijis pilda savus priesteru pienākumus ar vislielāko pacilātību un karstu mīlestību. Viņš ir labais gans līdzīgi savam Dievišķajam Mācītājam. Viņa pūliņi un mīlestība ir bezgalīgi tur, kur iet runa par dvēseļu pestīšanu. Tēvs Pijis kļuva par bīskrupču krēslu meekli. Grūts grēku klausīšanas pienākums liek viņam atrasties bīskrupču krēslā līdz 18 stundām dienā. Parasti tas notiek Lielā Gavēņa laikā. Neviens cilvēks, pat ar visstiprāko nervu sistēmu neizturētu tādu fizisku un garīgu slodzi. Pie retiem izņēmumiem pieder Tēvs Pijis, apveltīts ar Dieva Žēlastību. Bija gadījumi, kad sargiem vajadzēja iejaukties, lai ieviestu kārtību ļoti daudz cilvēku vidū, kas bija ieradušies pie grēku sūdzes.

Par savu lielo slodzi Tēvs Pijis min savā

vēstulē skolotājam Karare 1919. gadā:

"Kas attiecas uz veselību, tad jāzina, ka jūtos labi, bet dienu un nakti esmu noslogots, tāpēc ka jāklausa simtiem grēksūdžu. Man nav brīva laika, bet lai dzīvo Kristus manī, kas skaidri sarežģinā veidā palīdz manā grūtajā darbā."

Patreiz Tēvs Pio biktē tikai dažas stundas dienā. Laikā biktēšanai viņam ierobežota priekšniecība sakarā ar sliktu veselības stāvokli.

80 gadīgajam Tēvam Pio jāsaudzē sava veselība, lai viņa eglā sirds vēl ilgi varētu priekš mums pastēt.

Ieejam baznīcā. Tur atrodas biktskrēsls sievietēm. Tas bez jebkādiem greznojumiem, vienkāršā, līdzīgi kā tas ir pa lielākai daļai citas Kapucīnu klosteros. Šeit tas vēl vienkāršāks. Šis biktskrēsls sastāv no sola, kur nomesties uz ceļiem un krēsla Tēvam Pija. Krēsls atrodas aiz aizkara, kas aizsedz biktējošos no ziņkārīgo skatieniem.

Katram cilvēkam, kas nāk pie bikts, jāapņemas ar pacietību un eītīgi jāgaida sava kārta. Tāpēc šo klosteri nosauca par "Izturības māju."

Gaidīšanas laiks pie bikts, atkarībā no gada laikien, dažāds: vīriešiem no 5-18 dienām, bet sievietēm no 8 - 35 dienām.

Pret katru biktējošo Tēvs Pio izturas eitādi. Vienus viņš pieņem ar atplēstām rokām un ar lielu mīlestību, citus sagaida ar bardzību. Savās attiecībās ar cilvēkiem Tēvs Pio neņem vērā viņu sociālo izcelšanos, viņš skatās tikai uz viņu dvēselēm, kādi viņi ir Dieva priekšā. Pret taisnīgajiem Tēvs Pio izturas ar maigumu un atvadoties saka: "Ej, Kristus tevi mīl!"

Bet dažkārt ir jālieto stingri un bargi vārdi. Dažus cilvēkus viņš uz kādu laiku at-
raida, lai pēc attiecīgas sagatavošanās tie būtu cienīgi saņemt grēku piedošanu. Viņa labvēlīgais, valdzinošais smaids, vai drūmais skats priekš visiem vienāds: kā mācītāms un ievērojamām personām, tā arī neizglītoties svētsēlniekiem.

Bieži Tēvs Pio parāda lielāku iecietību pret lieliem grēciniekiem, kas nežēlo savus pārkāpumus, kurus daļēji attaisno viņu neap-
zinība Dieva baušļu pārkāpšanā, nekā pret farizejiskajiem kristīgajiem, kuri pārlicē-
nāti savā pilnībā.

Vēl daži piemēri ņemti no dzīves. Stāsta, ka Tēvs Pio atrodas biktokrēslā tādā Dieva žēlastības stāvoklī, ka Dievs ļauj viņam iedziļināties cilvēku siržu noslēpumos. Ja penitents (tas, kas sūdz grēkus) grib vai nu noslēpt savu vainu, vai iedemāta kausa dēļ,

te samazināt, tad tas viņam neizdodas Tēva Pija klātienē. Tāda dvēsele paliek bez aizsega ar žēlastībām apveltītā priestera priekšā. un šim nelaimīgajam viņš pārmet: "Tavas lūpas izsaka svētzaudzīgus vārdus!"

Ne visai viegli saņemt grēku piedošanu no Tēva Pio tīn, kas bieži izlaiž svētdienās sv. Missu. Grūti klājās arī tīn, kas no ieraduma ved izvirtīgu dzīvi, Tas attiecas arī uz nela-bejaniem alkoholiķiem. Pret tādien Tēvs Pio izturas ļoti stingri. Grēku piedošanu viņš tīn nedod, bet uzstāda zināmus noteikumus, nezīnē labošanās laiku. Tādi cilvēki, bez patiesās nožēlas un apņemšanās atteikties no grēcīgiem ieradumiem, nevar cerēt uz grēku piedošanu arī turpmāk.

Eksistē tikai viena saule un visas pasaules pūksteņi piemērojas tai, līdzīgi arī cilvēcei jāpiemērojas vienīgajam dzīvajam Dievam.

Sievietes, kas nāk neattiecīgi gērbušās, izsace lielas dusmas pie Tēva Pija. Ja tas notiek baznīcā, tad Tēvs Pio dod rīkojumu izvest tās ārā. Sievietes un vīrieši drīkst pārķāpt baznīcas sliksni ar piedurknēm ne īsākām kā 3/4 garuma. Zēniem, jauniešiem un vīriešiem, ja tie nevēlas būt izvesti no baznīcas, jāvalkā garas bikses.

Grēku piedošanas atteikšana parādās

biktskrēsala durvīņu aiztaisīšanā biktējošā priekšā. Daži, itkā pārnesdami, jautāja, kāpēc viņš ir bijis tik stingrs. Un tad šis labais Tēvs ar raudošu balsi atbildēja: "Vai tu saproti, cik lielas nekā es pārdzīvoju, kad man jāver durvis kaut kāda cilvēka priekšā? Bet Dievs lika man to darīt. Personīgi es nevienu nesāucu un nevienu neatraidu, es esmu rīks Viņa rokās."

Vai viņš negribēja toreiz teikt ar sv. Pāvila vārdiem: "Dzīvoju vairs ne es, Kristus dzīvo manī."

Daži piemēri no labā gana
dzīves.

Kādreiz ar vīriešiem pārpildītajā zakristijā, kuri gaidīja uz grēksūdzi, ienāca jauns cilvēks un teica: "Tēvs es gribētu izbiktēties" Tēvs Pio pagriešanās, paskatījās uz viņu ar saururbjošu skatienu un skaļi pateica satricesošu vārdu "perce", kas nozīmē - eūka. Labais jūtīgais Tēvs savās sarunās vēl nekad nebija lietojis tādu vārdu. Pārsteigts un visu cilvēku priekšā sakāmināts šis cilvēks izgāja ārā.

Mūks, kas pastāvīgi atrodas pie Tēva Pija, izbrīnījies jautāja: "Tēvs, kāpēc jūs izsacījāt tik briesmīgu vārdu?" Priesteris daudznozīmīgi atbildēja: "Ja es viņam nenestu acis šo vārdu, viņš uz mūžiem būtu pasudināts, tāpēc, ka dzīve izvirtībā, bet tas Dieva priekšā ir ļoti liels noziegums. Šis pārmetums viņam ļoti palīdzēja, pēc dažām dienām viņš atgriezies. Biktskrēslā es nevarētu pateikt šo vārdu un rezultātā viņš pieietu pie bikts bez patiesas nožēlas un apņemšanās laboties un man būtu jāatļauja šis cilvēks bez grēka piedošanas."

Un patiesi notika tā kā paredzēja Tēvs Pio - pēc dažām dienām iepriekšminētais cilvēks atgriezās zakristijā. Šinī publiskajam stingrajam pārmetumam vajadzēja dziļi viņa sa-

triekt. Prombūtnes laikā Kungs Dievs izdarīja viņa brīnumu. No visas sirds viņš atgriezās no grēkiem: ar asarām acis krita pie Tēva Pija kājām. Ar laipnu smaidu un atplestām rokām Tēvs Pīo pieņēma šo atgriezušos "pazudušo dēlu." "Redzi, dēliņ, tagad mūsu Pestītājs priecājas par tevi" - teica priesteris.

Vai Tēvam Pīo zināms bija tas, ka šis jaunais cilvēks nepieņēma uzvaru, cik bija satrēkts un cik grūti viņam bija atteikties no grēcīgās dzīves važān? Noteikti priesterim bija tas jāzina, jo citādi viņš nebūtu pieņēmis atpakaļ šo cilvēku ar tik lielu tēvišķu labsirdību. Milzīga pārpildīts vīrietis atstāja biktskrēslu ar apņemšanos vest citādu dzīvi.

Citus biktējošos Tēvs Pīo atraida, īsi teikdams: "Vispirms saved savas lietas kārtībā!" Tēvs Pīo apveltīts ar iepriekšparedzēšanas spējām zina, ka tādā veidā atraidīts cilvēks, kas citus pamudināja uz izvirtību, izlabosies un būs spējīgs saņemt grēku piedošanu un iemantos iekšējo mieru.

Cits cilvēks stāsta, ka Tēvs Pīo grēksūdzos laikā atgādināja viņam par vaidu pret kaimiņiem un, lai Dievs viņam to piedotu, ieteica pēc iespējas ātrāk samierināties ar kaimiņiem.

Citam cilvēkam no Medenas, Tēvs Pīo jautāja, vai tas neatceras savu briesmīgu lādēšanas mašīnas tīrīšanas laikā, kad no rokām izkrita

skrūvgriezis. Kungs Dievs taču dzirdēja šos lās lāstus. Vīrietis nobālēja, satriekts no tā, ka Tēvs Pie pastāstīja visu tā it kā būtu bijis klāt pie minētā gadījuma.

Kādei sievietei, kas vairs neatcerējās grēkus, Tēvs Pie pateica: "Ej ātrāk pie dīķa, paskaties tanī un nāc atpakaļ." Dīķī sieviete ieraudzīja savu bērnu, kuram pirms 19 gadiem atņēma dzīvību un iemeta šajā dīķī. Pēc kāda laika viņa atgriezās baznīcā un satraukta pastāstīja par savu grēcīgu rīcību.

Satriecošs ir sekojošs gadījums:

Slepka, kuru nepārtraukti mocīja sirdsapziņas pārmetumi, kādu reizi parādījās Tēva Pija biktskrēsla priekšā, cerēdams, ka pēc grēku piedošanas saņemšanas, nomierināsies viņa sirdsapziņa. Bikts laikā viņš pastāstīja par visiem saviem grēkiem, kurus padarīja dzīves laikā, Tomēr neatrada drosmes pastāstīt par drausmīgo slepkavību. Pēc tādas nepilnīgas atzišanās viņš nenoteiktībā apklusā, bet Tēvs Pie arī klusēja. Abi viņi zināja par šo smago noziegumu. Pēc kāda brīža priesteris atstāja biktskrēsli un paņēdams aiz rokas grēcnieku aizveda viņu pa starpām

sēdējo vīriešu rindām. Tā iedams slepkava pūkāņi grieziņi iekliedzās un zaudējis samana, pakrita. Kad nāca pie samanas, Tēvs

Pie atkal aizveda viņu pie biktskrēsla.

Pēc īsa brīža viņš saņēma grēku piedošanu un ar priekā starojošu seju atstāja biktskrēslu. Vēlāk viņš atzinās dažām personām, ka Tēvs Pīo izlūdz viņam žēlastību ieraudzīt noslep- kavotās iedvesmotā izskatā sēdošu uz sola starp vīriešiem, un ka šī vizija noveda līdz viņa atziņai šo drausmīgo noziegumu. Un viņš iedrošinājās atgriezties šajā noziegumā.

No sekojoša piemēra uzzināsīm, kā mainās cilvēku plāni un kā Dieva providence caur s caur svētīgā Tēva Pīja starpniecību vada mūsu rīcību.

1956. gadā februārī atnāca pie bikts kāda meitene. Pēc bikt viņa lūdzta Tēvam Pījam palīdzību iestāties klosterī. Meitene ļoti izbrīnījās, kad uzzināja, ka Tēvs Pīo labi zina visus dzīves apstākļus, par kuriem bikts laikā viņa pat neienīnējās. "Brauc atpakaļ pie saviem saimniekiem pie kuriem tu kalpo. Viņi brinks uz jūru atpūsties un tu brauc ar viņiem reizē, bet pēc atgriešanās nāc pie manis. Tad parunāsīm par tavu iatā- šanās klosterī". Pēc šiem vārdiem viņš aiz- taisīja biktskrēsla durvīgas.

Laimīga un izbrīnas pilna par tik prie- cīgu pareģojumu, viņa pastāstīja par šo saviem paziņām. Priecīgu sirdi tā atgriezās pie saviem saimniekiem. Visi kopā aizbrauca

az jūrmala. Pēc dažiem mēnešiem viņa atkal atkal atnāca pie Tēva Pija. Pēc 28 dienu gaidīšanas viņai izdevās nokļūt pie bikts. Pēc bikts viņa ar pukstošu sirdi atzinās: "Tēvs, Tēvs, es vairs negribu stāties klosterī. Manas prombūtnes laikā, jūrmalā es iepazinās ar jaunekli ar kuru drīz mans būs kāzas." Uz šo Tēvs Pio smaidot atbildēja: "Redzi, es tev teicu, ka vispirms jāizbrauc atvaļinājumā, bet pēc tam varēsi parunāt par tava iestāšanos klosterī.

Notika tieši tā kā pareģoja priesteris.

Pie biktskrēsla piegāja cilvēks un ar lielu nežēlu izsūdzēja savus grēkus. Negaidīti Tēvs Pio pajautāja viņam: "Bet par to portfeli, ko nozag, negribi teikt?" Vīrietis ar izbrīnu jautāja: "Par kādu portfeli?" Uz šo Pio atbildēja: "Liekas, ka tu par to vairs nedonā? Vai atceries, ka franču kara laikā tu iegāji vienā mājā un atradi tur portfeli ar 75,000 frankiem? Tu nebiji trūcīgs un nedrīkstēji piesavināties to." "Tēvs, es nezināju kam tas pieder" - teica vīrietis. "Interesanti, - teica Tēvs Pio - nezināji ar to, kam pieder tā māja, kāpēc tad to nepaņēmi?" Uz šo nīcīgais cilvēks nevarēja atbildēt. Tēvs Pio pavēlēja pakāpeniski atdot paņemtā naudu, izlietojot to labdarīgiem mērķiem, jo viņam bija

iespējams to izdarīt. Tāda pavēle nepatika vīrietim un viņš atbildēja: "Nē, to es negribu." Garīdznieks nedeva viņam grēku piedošanu.

Pēc dažām dienām šis cilvēks atgriezās pie Tēva Pija ar apņemšanos atdot norādīto naudas summa labdarīgim mērķiem un tikai pēc tam saņēma grēku piedošanu.

Daudzi jauni cilvēki no Vīnes devās pie Tēva Pio pēc padoma speciālitātes izvēlē. Tā kāds jauns cilvēks jautāja viņam: "Vai nācīties man par ārstu?" Uz šo Tēvs Pio atbildēja: "Jā! Ārsts - labdarīga profesija!" Citā gadījumā uz tādu pašu jautājumu viņš atbildēja noraidoši un ieteica izvēlēties citu specialitāti.

Kāds cits jauns cilvēks teica Tēvam Pio: "Es gribētu kļūt par priesteri." Uz šo viņš atbildēja: "Kungs tevi paaicināja - kļūsti par priesteri, bet tu nebūsi vienkāršs priesteris, bet priesteris - nūks!" Un īstenībā! Šin jauneklīn vēl pirms Tēva Pija apneklēšanas bija nodoms iestāties klosterī.

Viens jauneklis svarstīdams ko darīt piegāja pie biktskrēsla un jautāja: "Tēvs, vai man precēties, vai kļūt par priesteri?" "Precies, - skanēja atbilde, - jo labāki vispāri nebūt par priesteri, nekā būt ļaunam priesterim."

Kādai meitenei, kas gribēja iestāties klosterī, Tēvs Pio pateica: "Tev ir paaicinājums un tāpēc tev jāiet tur." Meitene atbildēja: "Bet mana māte negrib mani tur laist." Tēva viņai nebija. Dažus gadus atpakaļ viņš nomira. "Tā kā Dievs tevi paaicināja, viņai tas jāatļauj, - atbildēja Tēvs Pio - es lūgšos par tevi!" Meitene atgriezās mājās, bet māte pastāvēja uz savu. Pēc pusgada viņas māte nomira un meitene iestājās klosterī.

Važi tā nebija debesa atbilde? No daudziem dzīves pieredziem mēs uzzinām, ka nekad nedrīkst atturēt tos, kurus Dievs ir paaicinājis. Ļoti bieži mīra vai nu vecāki vai bērni, kuriem lika šķēršļus sekot paaicinājumam.

Dažas sievietes nolēna svētceļot pie Tēva Pija. Kāds viņu paziņa, uzzinājis to, izzobojā tās viņas. Bet viņam ieteica pārāgri neiznest savu spriedumu, bet aizbraukt pašam un par visu personīgi pārliedzināties. "Tādai lietai es neizdošu neviena naudas gabaliņa," - teica šis cilvēks. Tad kāda sieviete izdarīja priekšlikumu: "Es jums izmaksāšu ceļa naudu." Arī šo priekšlikumu vīrietis negribēja pieņemt. Bet kad tika aizskarta viņa patnīlība, viņš piekrita ceļot ar tādu noteikumu, ka tikšot atgriezti ceļa izdevumi.

Tā viņi iesāka ceļojumu un kādā jaukā rītā iebranca San-Džiovani Rotondā. Bija plkst. 5,00. Tēvs Pio klosterī turēja sv. Missu. Pēc sv. Missas, ar sievietēm atbraukušais vīrietis teica: "Es nekā brīnišķīga neredzēju. Labāk nežā nalku cirst, nekā šeit būt. Braucu nājās!" Bet uzklausot citu padomus, viņš tonēr nolēna palikt.

Pēc pusdienām viņš atkal aizgāja uz baznīcu. Tur bija daudz vīriešu no dažādām sabiedrības sfērām, kas sarunājās savā starpā par brīnišķīgiem notikumiem, kas notika caur Tēva Pio starpniecību. Tad atbraucējs kopā ar citiem devās uz zakristiju. Tur ienāca arī Tēvs Pio. lai klausītos grēksūdzes. Ienācis, viņš paskatījās uz šo cilvēku. Mīlestības un labuma pilns skatiens aizkustināja viņu līdz dvēseles dziļumiem. Otrā rītā viņš labprāt cēlās plkst. 2,30 un devās uz baznīcu. Tagad viņš jau vēlējās labāk piedalīties dievkalpojumā, nekā nežā cirst nalku. Pēc dievkalpojuma beigām, vīrietis devās uz zakristiju, kur piegāja pie viņa Tēvs Pio un humoristiski teica: "Tu un tava dvēsele ļoti netīri!" Tas ļoti satricēja vīrieti un viņš ar Tēvu Pio aizgāja pie biktskrēsla. Ar prieku viņš atstāja biktskrēslu un apmierināts par dvēseles miera atgūšanu, teica: "Biktskrēslā Tēvs Pio uz-

runāja mani: "Pastāsti par visiem saviem savien grēkiem." Es viņam uzskaitīju tos un apklausu. Uz šo Tēvs Pio atbildēja: "Padonā, vienu tu vēl nepateici!" Es arī tālāk klusēju. Tad priesteris ar satrauktu balsi teica sekojošo: "Vai zini, ka vienu reizi nājās, virtuvē, tu noņēni zābakus un ar dusnām meti tos uz krucifiksu un ka tieši par šo tu vēl neesi man pateicis." Atbild es vietā varēju tikai raudāt. Pēc tam es jautāju: "Tēvs Pio, vai Dievs man to piedos?" Garīdznieks atbildēja: "Dieva žēlsirdībai nav robežu!" Līdz dvēseles dziļumiem es teicu: "Tēvs, vai varēšu es vēl to izlabot?" "Jā" - viņš teica, - atgriez pie ticības savus draugus. Es tev atgriešu ticību un tu šo ticību izplati tālāk!"

Sievietes ar priecīgām sirdīm atgriezās nājās. Viņu upuris tika atalgots.

Pēc dažām nedēļām atbrauca pie Tēva Pija kāda skolotāja no tās apkārtnes, kur dzīvo augstāk minētais vīrietis un pastāstīja, ka viņš prata atgriezt pie ticības daudzus vīriešus.

Tādi veidabīnāmi un brīnišķīgi ir Dieva ceļi. Šī pati skolotāja atzinās Tēvam Pio, ka lūgšanu laikā viņa ir ļoti izklaidīga. Uz šo Tēvs Pio atbildēja: "Savas vainas dēļ tu nedrīksti būt izklaidīga, bet, ja,

neskatoties uz tavām pūlēm koncentrēties,
tu arī tālāk esi izklaidīga, bet turpmā
mierīgi lūgties, tad neskatoties uz to, tu
iegūsti lielus nopelnus. Taču Pestītājs
kina, ka nevis Engelis lūdzas, bet tikai
nežēlojams cilvēks. Lūdzies arī tālāk, nepā
nepārstāj! Mans bērns, Dieva žēlsirdība ir
daudz lielāka, nekā tava neuzmanība."

Tēvs Pio skatās viņpasaulē.

Tēv Pio raugās ne tikai cilvēku dvēselēs, bet arī bieži viņš vērš savu skatienu iskapa dzīvī, par ko liecina sekojošie piemēri.

Kādreiz grēksūdzes laikā es pajautāju Tēvam Pio, vai nevarētu viņš man pateikt, kur atrodas mans karā kritušais brālis. Uz šo, smaidīdams un ar starejošo seju Tēvs Pio atbildēja: "Viņš jau tur augšā, debesīs, pie Kunga Dieva!" Tāda ziņa, bez šaubām, mani ļoti iepriecināja.

Atnāca arī jauns advokāts un pēc grēksūdzes pajautāja par savu vectēvu, mirušu pirms četriem gadiem.

"Tavs vectēvs bija ārsts un, pateicoties daudzām labām darbīm, ko ir padarījis pildīdams savas pienākumus, viņš ir jau debesīs un skatās Mūžīgā Dieva vaigā!"

Pēc tam advokāts atcerējās otru vectēvu, mirušu pirms 15 gadiem un pajautāja par to. Viņš pats par savu vectēvu pastāstīja sekojošo: "Mans vectēvs pret reliģiju ieturējās vienaldzīgi, viņš vienmēr teica: "Kāpēc man svētdienās jāiet uz baznīcu, ja es varu palūgties pastaigāties vai nājtās?" Tomēr tie, kurie tā saka, parasti to nedara. "Kāpēc man jāiet pie grēksūdzes, ja nekā neesmu nozadzējis un

nevienu neesmu nositis?" - teica šis vectēvs.

Kad advokāts pajautāja par viņu Tēvam Pijam, tas nobālēja un ārebošo balsi ar uzbudinājumu izsacīja šos briesmīgos vārdus: "Nevaru skatīties uz viņu, viņš ļoti riebiģs un cepas mūžīgajās ugunīs."

Kāds vīrietis atstāja savu sievu un divus bērnus un jau trīs gadus dzīvoja ar citu sievieti. Viņš saslima ar vēzi un atradās jau tuvu nāvei. Pēc citu cilvēku ieteikuma, viņš pēdējo reisi pieņēma Svētos Sakramentus un nomira. Viņa likumīgā sieva nejauši uzziņādama par sava neusticīgā vīra nāvi, atnāca pie Tēva Pio un grēku sēdzes laikā pajautāja, kur atrodas mirušā vīra dvēsele. Tēvs Pio nobālēja, sāka drebēt, raudāt un atbildēja: "Tev pateikšu, jo zinu, ka tu to isturēsi. Tava vīra dvēsele pasūdusi uz mūžiem. Pēdējās grēksūdzes laikā viņš noklusēja daudz daudz grēku, nežēloja par saviem grēkiem un negribēja laboties. Sagrēkoja arī pret Dieva žēlsirdību. Viņš viennēr teica: "Es gribu izmantot dzīvi, bet kad palikšu vecs, tad atgriezīšos pie Dieva."

Ne tikai Tēvs Pio, bet arī bērni no Fatimas un daudzie svētie redzēja elli un notiesātos uz mūžīgajām ciešanām.

Dievs neļauj sevi izmantot izsmiet, šodien - esi vesels, bet rīt - sirds apstā-

sies un tu jau būsi mironis.

No trim krustiem kas stāvēja uz Golgotas kalna, cilvēkam jāizvēl sev viens: vai nomirt nevainīgam (Jēzum) ar Jēzu, vai ar gandarīgo grēcinieku, vai ar nolādēto uz mūžiem cilvēku. Cilvēki paši sev izvēl mūžīgo svētļaimi, vai mūžīgās ciešanas.

Viena pazīstama sieviete atnāca pie biktskrēsla un pajautāja par savu mirušo māsu, bet Tēvs Pio uz to nekā neatbildēja. Pēc trim nedēļām viņa atkal piegāja pie biktskrēsla, bet nepaspējusi izrunāt ne vārda, kā Tēvs Pio pateica: "Tava māsa jau debesīs!" "Ak, Tēvs, jūs acīmredzot lūdzāties par manu māsu, cietāt par viņu? Jūs taču ciešat tik briesmīgas sāpes!" Viņš klusēja. Pēc tam viņa atkal uzrunāja: "Tēvs, izlūdziet man žēlastību, lai es izciestu tās ciešanas, kuras Jūs izcietāt viņas dēļ!" Uz to Tēvs Pio domīgi atbildēja: "Mana dārgā, tu nezini ko saki! Ja tu pieņemtu uz sevi šīs sāpes, tu nomirtu!"

Uz līdzīgi rakstiski uzdotiem jautājumiem viņš neatbild, bet jokodams saka: "Es neesmu debesu izziņu birojs!"

Kāda ziņkārīga sieviete atnāca pie biktskrēsla ar savu mirušo radnieku sarakstu, gribēdama uzzināt, kur viņi atrodas. Tēvs Pio smaidīdams atbildēja: "Ja tu esi

tik ziņkārīga, tād pārcelies uz mūžību un tad ieraudzīsi, kas tur ir!"

"Laiks, kuru izlietajam Dieva godam un dvēseļu pestīšanai, nekad nav slikti izlietots."

Tēvs Pio.

Svētā Komūnija

Svētās Missas laikā Tēvs Pio daļa svēto Komūniju tikai bērniem, kas pirmo reizi nāk pie Dievgalda. Visa gada laikā bērni brauc uz turieni no visām pasaules malām, lai no viņa rokām pieņemtu svēto Komūniju.

No rīta, pūš desmitos Tēvs Pio daļa svēto Komūniju cilvēkiem pie lielā altāra. Slikta veselības stāvokļa dēļ šogad svēto Komūniju viņš dalīja ļoti reti. Var novērot, ka svētās Komūnijas dalīšanas laikā Tēvs Pio atrodas iedvesmotā stāvoklī. Katram cilvēkam jā sagatavojas pieņemt svēto Komūniju tā, it kā tā būtu pirmā un pēdējā viņa dzīvē.

Mums nav jābūt mazdūšīgiem un bailīgiem un nav jāsaņķa tā, kā to kādreiz teica Tēvam Pio kāds cilvēks: "Tēvs, es nesmu cienīgs pieņemt svēto Komūniju!" uz šo Tēvs Pio atbildēja: "Ko tu saki nesmu cienīgs? Bet kas īstenībā ir cienīgs? Neviens! Viss ir žēlastība un žēlsirdība!"

Mēs nevaram sev priekšā stādīt cik liela Dieva mīlestība ir Tēvam Pio. Kad viņš tur rokās svēto Hostiju un lūdzas: "Kungs, es nesmu cienīgs, ka nāktu pie manis!" - viņa seja ir iedvesmas pilna un viņš redz Kungu tādu, kāds Viņš tam parādās. Tēvs Pio mums

saka: "Ak, cik izbrīnējušies būs cilvēki, kad šis pats Pestītājs, apslēpts šajāniecīgajā oblātē, kādreiz parādīsies padebešos, lai tiesātu dzīvos un mirušos!"

Patreiz, dienžēl, sakarā ar veselības stāvokļa pasliktināšanos, svēto Komūniju viņš nedala. Bieži svētās Komūnijas dalīšanas laikā Tēvs Pio pagāja garām tiem cilvēkiem, kuru dvēseles nebija kārtībā. Bet katrs zināja, kāpēc priesteris to dara, jo viņā atsaucās sirdsapziņas balss.

Tēva Pija svētība ar Vissvētāko Sakramentu.

Par cik Tēvam Pijam atļauj veselības stāvoklis, viņš dala svētību ar Vissvētāko Sakramentu.

Pus piecos Tēvs Pio pienāk pie altāra; baznīca atkal cilvēku pārpildīta. Pēkšņi apskaidrojas viņa acis un, kad skatāties uz viņu, rodas iespaids it kā viņš raudzītos uz Jēzu. Viņa acīs redzamas asaras, seja lūdzošā. Dažreiz dzirdams, ka viņš kaut ko čukst. Paredzētu lūgšanu laikā, sevišķi kad lūdzas par grēcinieku atgriešanos, Tēvs Pio raud un viņa balss aizrūst; dažreiz pat elso. Kad griežas pie žēlsirdīgās Dievmātes, ievērojam to pašu.

Kas mani sevišķā kārtā mani aizkustināja? 1957. gadā jūlijā, kad es blakus Tēvam Pijam stāvēju uz ceļiem, bet viņš lūdzās, izlūdzot žēlsirdību un žēlastību lainīgai nāvei, pēkšņi aizelsoja. Pat viņš bažojas par savu pēdējo stundu, to pieminot skaļi raud.

Vissvētākā Sakramenta apkūpināšanas laikā viņš noliec galvu līdz altāra pakāpieniem. To viņš dara tāpēc, ka no savām sastapšanām ar Dievu zina savu niecību Viņa priekšā. Ar grūtībām Tēvs Pio ar savām brūcainām

kājām paceļas pa altāra pakāpieniem. Viņa ska-
tiens caururbjošs, sejas izteiksme cietoša un
lūdzoša. Redzam, ka paņēmis rokās sv. Monstr-
anci, viņa acis piepildas asarām, un pusbalsī
viņš sarunājās ar Pestītāju. Svētību laikā
Tēvs Pio nodod Kungam Dievam visus viņam pas-
niegtos lūgumus un tad šajā baznīcā, kā arī
citās vietās notiek brīnumi, tāpēc ka tos
priekšā stādījis Dieva mīlulis - Tēvs Pio.
Bet tā kā Dievs ir bezgalīgi bagāts, Tēvs Pio
var daudz smelt no Dievišķās Sirds - žēlastī-
bu Avota bagātībām. Kungs Dievs neskopojas,
un pilnām rokām daļa viņam savas žēlastības.
To zinot, mums nav jābrīnās, redzot kā caur
Tēva Pija starpniecību notiek brīnumi.

Vissvētākā Sakramenta svētība ilgst gan-
drīz minūti tāpēc, ka Tēvs Pio dod to ar tādu
godbijību un tik lēni, ka dsīvē kaut ko līdzī-
gu grūti sastapt.

Pēc svētības Tēvs Pio lasa pēdējās lūgša-
nas, bet kad atstāj altāri, bieži redzam viņa
apskaidrojošas acis un vēlreiz virzītu skatie-
nu uz Pestītāju, kuru tik stipri ir iemīlējis,
bet tagad jāatstāj.

Visi klātesošie, kam iespējams redzēt
Tēva Pija svētību, līdz dvēseles dziļumiem
saviļņoti.

Centīsimies atdoties Jēzum ar tādu pat
mīlestību, ar kādu Viņš mums atdeva sevi. Se-
višķi Viņš mums atdodas Svētajā Eucharistijā -

Svētie Sargeņģeļi.

Mēs visi zinām, ka Kristus Baznīca godina svētos Eņģeļus un viņu godam iestādīja pat speciālus svētkus.

Tēvs Pio ir liels svēto Eņģeļu, sevišķi svētā Miķeļa Erceņģeļa, godinātājs.

Stāstaņ ka Tēvs Pio redz savu sargeņģeļi, līdzīgi tam, kā par to lasām dažu svēto dzīves aprakstos un redz arī citu cilvēku sargeņģeļus. Par šo raksta daudzas grāmatas. Dažiem cilvēkiem, atbildēs uz viņu jautājumiem, ieteikts atsūtīt pie Tēva Pija savus sargeņģeļus, kuri stādītu priekšā viņam savus lūgumus.

Minēsim dažus piemērus, no kuriem redzama eņģeļu palīdzība cilvēkiem. Kādreiz pie Tēva Pija atveda aklo, kuram vēl nebija labi noslīpēta taustes izjūta un tāpēc bija bieži jāklūp un jākrīt. Viņš palūdzā labo Tēvu Piju pakūgties. Tad Tēvs Pio atbildēja: "No šī brīža tu vairs neklupsi un nekritīsi. Kungs Dievs man atļāva pielikt tev klāt vēl divus sargeņģeļus. Viņi vadīs un pavadīs tevi. Pieņini, ka eņģeļi ir ātri, pilnīgi un vienmēr gatavi palīdzēt." Un pēc tam Tēvs Pio vēl piebilda: "Zini, kad svētās Missas laikā man jācieš stipras sāpes, tik stipras,

ka es pat nevaru atšķirt missales lapas, man nāk palīgā eņģeļi."

No paša Tēva Pio vārdiem mēs zinām, ka viņš redz eņģeļus.

Jaunlaulātu skolotāju pāris, pēc atgriešanās no skolas pamanīja, ka viņu bērnam pacēlās temperatūra. Viņi pielietoja visus mājās esošos līdzekļus, bet bez panākumiem. Bija pusnakts. Šajā laikā vīrs sacīja savai sievai: "Mums ir jāatpūšas, jo rīt atkal jāiet uz skolu. Tu guli ar bērnu šajā istabā, un es iešu citā." Pirms kā aizmigt, viņš atcerējās grāmatās izlasītus vārdus, kur teikts, ka varot pie Tēva Pija aissūtīt savu sargeņģeļi. Un viņš arī tāpat izdarīja. Laiks bija vēlš - bez piecām minūtēm viens. Pulkstens trijos naktī viņš pamodās un pirmā viņa doma bija: "Kas notiek ar bērnu?" Pienācis klāt, viņš ieraudzīja bērnu veselu. No prieka viņš pamodināja sievu un teica: "Bērns ir vesels!" Uz šo saņēma sievas atbildi: "Vai zini, kas palīdzēja? Pirms kā aiziet gulēt, es aissūtīju svēto Sargeņģeļi pie Tēva Pija."

Izrādījās, ka arī sieva izdarīja to pašu ko vīrs. Pēc dažām dienām skolotājs aizbrauca pie Tēva Pio, lai pateiktos. Ienācis zakristijā, viņš ieraudzīja daudzu vīriešu ielenktu priesteri: Tēvs Pio pamanīja ienācēju un, rādīdams uz viņu ar pirkstu, ar humoraižjūtu

teica: "Jūsu dēļ man pat naktī nav miera." Skolotājs samulsis sāka taisnoties, bet Tēvs Pio labvēlīgi tam atbildēja: "Kāpēc taisnojies? Es viennēr priecājos par Eņģeļu atnākšanu, pat ja tas notiek naktī." Gribēdams pateikties, skolotājs griezās pie Tēva Pio, bet šis tam atteica: "Ej pie Tabernakula vai pie Dievmātes!" Atbraucējs samulsis pajautāja: "Tēvs Pio, vai nevarētu es uzzināt, kurš Eņģelis bija pirmais pie Tevis - mans vai manas sievas?" Tēvs Pio smaidīdams atbildēja: "Tavs Sargeņģelis bija pie manis bez piecām minūtēm vienos, bet tavas sievas mazliet vēlāk."

Vēl par dažiem brīnumiem.

No visām zemēm, pat no aizokeāna pie Tēva Pio brauc cilvēki, lai pateiktos viņam par saņemtām labdarībām.

No Šveices atbrauca laulātais pāris. Sieviete man pastāstīja par savu smagu neārstējamu slimību. Speciālisti nevarēja atrast izskaidrojumu viņas slimībai. Stipras sāpes mocīja viņu, visu mēnesi viņa varēja gulēt tikai uz dēļiem un viennēr uz tā paša sāna. Vīrs pasaudēja visas cerības uz sievas izveseļanos.

Vienu reizi radnieki iedeva viņiem izlasīt grāmatu par Tēvu Piju. No šīs grāmatas viņi daudz ko uzzināja un nolēma nekavējoties aizsūtīt uz turieni vēstuli. - Pēc neilga laika pienāca īsa un vienkārša atbilde: "Tēvs Pio lūdzas jūsu nodomā un svētī jūs." Pēc dažām dienām, pulkstens 5 no rīta (tā stāstīja man izveseļotā sieviete) viņai likās, ka kaut kas atrodas viņas istabā. Tajā brīdī viņa sajuta kaut kādu brīnišķīgu smaržu (tā ir neredzama Tēva Pija klātesamības zīme, par ko liecina apraksti grāmatās). Nākošā minūtē viņa sajuta briesmīgas sāpes mugurkaulā; bija tāda sajūta, itkā kas ievilktu viņas

kaulus. Sieviete gribēja iekliegties, bet viņas balss iestrēga kaklā. Tajā pašā brīdī viņa ierandzīja savā priekšā delnu, uz kuras atradās daži nazi akmentiņi, līdzīgi žults akmentiņiem. Pēc tam roka pazuda un vēlreiz sieviete iajuta šo brīnišķīgo smaržu. No šī mirkļa sajuta, ka ir pilnīgi vesela, uzlēca kājās un iekliedsās: "Es esmu ve sela!" Kliedziens pamodināja vīru. Un īstenībā, viņa bija vesela.

Kas to padarīja? - grūts jautājums. Lau-
lātais pāris uzskatīja, ka tas ir bijis Tēvs
Pio un nolēma aizbraukt un pateikties viņam.
Bet atbraukuši, liela cilvēku pūļa dēļ, dien-
žēl nevarējuši tikt pie viņa. Viņas vīram
pēc 16 dienu gaidīšanas tomēr izdevās tikt
pie Tēva Pio pie bikts. Pēc grēksūdzes viņš
pētoši jautāja: "Tēvs, vai Jūs izveseļojāt
manu sievu?" Tēvs Pio pazemīgi pajautāja: "B
"Bet ko, varbūt slikti padarīja?" Un pārstei-
dzoši piebilda: "Mierīgi brauc atpakaļ uz
Šveici." Vīrietis bija ļoti izbrīnījies par
to, ka Tēvs Pio zināja no kurienes viņš at-
brauca, kaut gan viņš Tēvam Pijam par to
nebija teicis. Un tas vēl vairāk apstiprinā-
ja to, ka viņa sievu izveseļoja tieši Tēvs
Pio.

No Romas atbrauca ievērojams ārsts un
atveda pie Tēva Pio savu sievu. Viņa atradās

bezcerības stāvoklī, bija vēža slimības pēdējā stadijā. Ievietojis sievu uz laiku noīrētā istabā, ārsts devās pie Tēva Pio uz zakristiju un griezās pie viņa sekojošiem vārdiem: "Tēvs, es pats esmu ārsts, bet medicīna šeit bezspēcīga un viņai lemts nomirt. Palīdziet viņai ar savu lūgšanu! Es nebraukšu no šejienes kamēr

viņa neizveseļosies." Tēvs Pio savas pazezības dēļ neko neatbildēja.

Kad es (t.i. Kārlis Vagners) 1957.g. biju pie Tēva Pio, satiku tur augstāk minēto sievieti stipru un veselu.

Ārsts Sannueti, kas reizē ar Tēvu Pio sastādīja jaunas slimnīcas būves plānus, kādreiz vakarā atnāca pie Tēva Pio, bet tas teica: "Skaties, lai visi dokumenti būtu kārtībā." Nākošā rīdīnā atnāca ārsts un pateica, ka viss ir kārtībā. Pirms atvadīšanās Tēvs Pio skumīgi izteicās: "Ak, šī briesmīgā gaidāmā nakts'." Ārsts padomāja, ka Tēva Pijam ir lielas sāpes un piedāvāja viņam savu palīdzību. Uz šo Tēvs Pio skumīgi atbildēja: "Tu gribi šeit palikt, lai man palīdzētu, bet labāk ej mājās!" Pulkstens vienos naktī klosteris saņēma ziņu, ka šo ārstu skārusi smaga sirdslēkme un viņš guļ agonijā. Kāds priesteris - mūks fikko pa spēja dalīt viņam

pēdējos svētos Sakramentus: Pēc tam ārsts nomira.

Tēvam Pijam bija zināms, ka šajā naktī ārsts nomirs un viņš to stipri apraudāja.

Es, t.i. šīs grāmatīgas autors, personīgi piedalījos viņa bērēs.

Kāds smagi slimais zakristijā lūdza Tēva Pijam palūgties par viņa veselību. Uz šo priesteris atbildja. "Izvairies no operācijas; es lūgšos par tavu izveseļošanu." Pārbraucis mājās, slimais minēto sarunu izstāstīja savai sievai, bet šī atbildēja: "Negaidi tik ilgi, kamēr Tēvs Pio lūgsies par tavu izveseļošanu, ej uz operāciju, tā būs ātrāk." Un šis cilvēks aizgāja uz operāciju, kuras laikā nomira.

Deviņu mēnešu manas personīgās Tēva Pija apmeklēšanas laikā, es sarunājos ar daudziem svētceļniekiem un katreiz apstiprinājās tas, ka Tēva Pija pareģojumi vienmēr izpildījās.

Tēva Pija rīcībā nevar saskatīt ne krāpšanas, ne liekulības. Taču 48 gadus viņš nēsā savās miesās stigmatus un ar katru gadu arvien vairāk svētceļnieku brauc pie viņa. Bet brauc tāpēc, ka šeit viņš atrada tik daudz palīdzības un mierinājuma savā bezspēkā un ciešanās.

Kāda sieviete atnāca pie Tēva Pija un

jautāja: "Tēvs, pasakiet, kāpēc es vienmēr slima? Lūk, jau 30 gadu kā slimoju. Savus mājas darbus es izpildu ar lielām grūtībām." Uz šo jautājumu viņa saņēma šādu atbildi: "Tā ir liela žēlastība, Dievs tevi izvēlēja cēlien mērķiem. Tēv ir divi brāļi, kas ved izvirtīgu dzīvi. Arī citi taavie radinieki maz labāki. Viņu glābšanai tu vēl divus gadus ar savām ciešanām izpirksi viņu vainas, bet pēc tam tu kļūsi vesela."

Katras ciešanas, kaut mēs to nesaprotam, ir žēlastība. Tāpēc mums vienmēr jālūdzās: "Kungs, lai notiek Tavs prāts, kaut gan Tavi nodomi man nav zināmi!" Ko tad labāku varam salikt Dievam upurī, ja ne personīgās ciešanas ar pacietību un mīlestību panestās? Ar to mēs varam glābt daudzas dvēseles, kā arī savējo.

Tagad es pastāstīšu gadījumu no savas personīgās dzīves un tas lai veicina Dieva goda vairošanos, pateicības izteikšanu Tēvam Pijam, kā arī mūsu ticības stiprināšanos.

1953. gadā es ļoti slimoju un atrados jau tuvu nāvei. Manu veselības stāvokli stipri ietekmēja ilga atrašanās gūstekņu lāgerī. Smagi slims es no turienes atgriezos mājās un saslimu ar nopietnu plaušu slimību. Bieži notika asiņošana, kuras laikā pacēlās temperatūra. Ārsts konstatēja, ka ar sirdi stāvok-

lis vēl sliktāks (pa lielākai daļai bojāti sirds muskuļi). Bez tā bojātas: abas nieres, aknas, liesa, žultspūslis un limfvadi. Pēc smagas asiņošanas, kuras laikā zaudēju runas spēju, es gulēju agonijā. Pieņēmis Pastarā svaidīšanas Sakramentu, es aizmiru. Saprātī man parādījās Tēvs Pio. Viņš lika man saprast, lai es aizbrauktu pie viņa. Pamodies es nodomāju: Kādreiz taču, Arsā dzīvoja Jānis Vianey, uz zemes dzīvoja arī sv. Francisks un citi svētie. Šodien, par to lasot, mēs apskaužam tos lainīgos, kas varēja svētceļot pie viņiem, redzēt viņus, sarunāties ar viņiem.

Taču arī šodien dzīvo cilvēks līdzīgs viņiem - Tēvs Pio, kas nesā savās miesās Pestītāja brūču zīmes - stigmatas, bet mēs bez ievērības paejam tam garām. Taču neskaitāmi svētceļnieki caur viņa starpniecību jau saņēma daudzas žēlastības bet mēs, kas atstājam to visu bez ievērības, nekā nesapņemas.

Kas attiecas uz mani, es zināju, ka dzīvo Tēva Pio ar Jēzus Kristus stigmatiem, bet par visiem augstāk minētiem notikumiem es toreiz vēl nezināju. Mani pārņēma ilgas pirms nāves ieraudzīt Tēvu Pio. Ar šādu nodomu es nolēmu aizbraukt pie viņa. Pateicoties kaut kādiem brīnumainiem apstākļiem,

viss sagādījās tā, ka es, kaut gan būdams bezcerīgi slims, varēju veikt šo ceļojumu. Man bija vienalga kur nomirt: Vīnē vai Itālijā. Ceļojums prasīja no manis daudzus upurus un beidzot es atbraucu pie Tēva Pija. Iersudzījis viņu, es līdz sirds dziļumiem biju satriekts. Citi man ieteica izbiktēties pie viņa. Neskatoties uz vājām itāļu valodas zināšanām, es tam piekritu un pēc ilgas gaidīšanas, man izdevās pieiet pie bikta. Pēc grēksūdzes Tēvs Pio skumīgi ar sāpju pilnu balsi, griezās pie manis: "Jūs esat neārstējams, jums nav nekāda glābiņa, jums jāmirst": Es

biju pavisam izbrīnās par to, ka Tēvs Pio zināja visas manas kaites. Kas viņam par tām pastāstīja? Iestājās klusums. Pēc tam viņš uzrunāja: "Nē, jūs nenomirstiet! Visas jūsu sāpes un ciešanas es ņemu uz sevi, jūs būsiet vesels!" Tas mani tā pārsteidza, ka es pat nevarēju izteikt pateicības vārdus: "pateicos" vai "lai Dievs aizmaksā".

Pie bikta es piegāju pēdējais. Pēc tam Tēvs Pio atstāja biktaktēslu. Ilgu laiku es nevarēju saprast to, kas ir noticis. Naktī man parādījās sapnī divi jauni vīrieši, kas man garām uz nestuvēm nesa ļoti ciētošo, atrodošos pie nāves Tēvu Piju. Skumīgi, bet labvēlīgi viņš paskatījās uz mani itkā teikdams: "Paskaties šurp: es guļu agonijā. Taču

šīs briesmīgās ciešanas, kādas ciešu un arī nāve jānoņem no tevis un jāpaņem uz sevi".

Īsi sakot, es atkal biju vesels.

Noslēgumā gribu vēl pastāstīt par vienu satricējošo gadījumu, kas notika klosterī. Lai tas ir par iepriecinājumu tiem, kas kara laikā ir pazaudējuši savus piederīgus un labus paziņas.

Vienu vakaru klosterī notika sekojošais:

Baznīca jau labu laiku kā bija aizslēgta; brāņi - mūki izstaigāja pa cellēm, bet tēvi - mūki atradās ēdamistabā. Pēkšņi koridoros, kuros visu dienu staigā cilvēki un dažādās valodās jautā: "Kur ir Tēvs Pio un kur ar viņu varētu aprunāties?" - bija dzirdami skaļi un priecīgi saucieni, soļošanas atbalss: "Lai dzīvo Tēvs Pio!" Izbrīnījušies no tādas neparastas ainas, mūki jautāja viens otram, ko tas varētu nozīmēt? Pēc tam tēvs priekšnieks pajautāja: "Varbūt klostera vārti nav aizvērti?" "Viss kārtībā", - skanēja atbilde. Tad aizsūtīja vienu priesteri paskatīties vai tie nebija mūki. Tur viņš nevienu ne redzēja ne dzirdēja. Tieši tas viņu uztrauca. Viņš atgriezās un paziņoja par to. Tā kā klosterī arī agrāk notika līdzīgi neparasti gadījumi, priesteri nolēma pajūtāt par to Tēvam Pio. Pazemīgajam Tēvam Pijam neveikli bija stāstīt par šo gadījumu.

Tomēr priesteri nepārstāja pastāvēt uz sava. Tad Tēvs Pio teica: "Paskatīsimies uz klostera koridoriem!" Šajā brīdī Tēvs Pio redzēja parādību un izteica šādus vārdus: "Ziniet ko, brāļi, pēdējā karā krita ļoti daudz karavīru, bet tā kā es ļoti daudz lūdzos par viņiem, tagd, pirms tam kā nokļūt debesīs, viņi atnāca šurp, lai man pateiktos". Un pēc tam vēl piebilda, ka uz šosejas, kas ved uz klosteri, ceļo vairāk aizmirsto mirušo, nekā dzīvo.

Pa šo ceļu pie Tēva Pio ceļo ne tikai daudzi tūkstoši svētceļnieku, bet arī mirušo dvēseles, kas atrodas šķīstītavā, kurām Dievs atļāva atnākt pie viņa un lūgt palīdzību.

Vēl par vienu mazu notikumu: klosterī bija arī brāļi - noviči, kas savu brīvo laiku pavadīja dārzā. Kādreiz, ieraudzījuši tur putniņu, kas vēl neprata labi lidot, viņi apžēlojās un gribēja tam palīdzēt, bet tas ielīda zem malkas kaudzes. Viņi cītīgi ķērās pie darba, gribēdami pārnest malku no vienas vāetas uz otru, lai tādā veidā glābtu putnēnu. Šis nodarbības laikā atskanēja zvaniņš, kas aicināja visus uz kopējo lūgšanu. Pēc lūgšanas Tēvs Pio satika novišus un apturēdams trijus no tiem, smaidīdams sacīja: "Kopējās lūgšanas laikā jūsu donas klejoja pie tā putnēna dārzā."

Bet ko viņš teiktu par mūsu lūgšanu?

Tēvs Pio ir sirsnīgs ne tikai pret itāļiem, viņš lūdzas par visiem, jo, kā viņš pats izsakās, visi ir viņam brāļi un māsas Kristū. Kā labajam tēvam viņam ir arī savi garīgi bērni. Mēs tagad zinām, ka viņu skaits pārsniedz divus miljonus. Tas ir daudz vairāk nekā iedzīvotāju Vīnē. Visus viņus mīl Tēvs Pio, lūdzas par tiem, svētī tos. Sakarā ar to, viņš izteica šos skaistos vārdus: "Ja tas būtu iespējams, tad es vēlētos ne agrāk aiziet debesīs, kā tur būtu visi mani bērni."

Caur Tēva Pija starpniecību daudzi svešticībnieki pazina īsto ticību.

Tēvs Pio ir uzticīgs Katoļu Baznīcas dēls. Īsti sakot, es pateiktu, ka viņš ir par Kristus Baznīcas redzamu atbalstu - daudziem, kas ar viņa palīdzību atgriezās. Tēvs Pio pilda visas Katoļu Baznīcas pavēles, ar lielu godbijību godinādams Dievmāti un svētos Engēļus; viņš lūdzas par nabaga aizmirstām dvēselēm šķīstītavā un ar lielu mīlestību dala svētos Sakramentus. Var teikt, bez jebkādam šaubām, ka Tēvs Pio dzīvo kā svēts. Pats Kristus ir teicis, ka pēc viņu darbiem pazīsiet, kas ir viņi. Par viņa darbiem mēs šeit dzirdējam.

Tēvs Pio ir teicis: "Es esmu/niecīgs rīks Dieva rokās." Caur viņa starpniecību

brīnumus dara pats Dievs, tāpēc par visumums ir jāpateicas Dievam, sevišķi par nekaitāmām atgrišanās pie ticības.

Ja jūs apgalvojat: "Es nevaru ticēt tam, par ko šeit aprakstīts," - tad jāatbild: "Nespriežiet priekšlaicīgi, kamēr nepārbaudīsiet! Sēdiertes vilcienā un brauciet pie Tēva Pija!" Daudzi Vīnes iedzīvotāji jau to ir izdarījuši un atgriezās no Tēva Pio līdz dvēseles dziļumiem aizkustināti.

Noslēgumā jāpasaka: "Ticība ir žēlastība, par to vajaga lūgties: "Kungs, pavairo mūsu ticību!"

Ja jūs atbrauksiet pie Tēva Pio un neko nepārdzīvosiet tikai tāpēc, ka pavadījāt tur tikai dažas dienas, tad atcerieties sekojošus vārdus: "Kāds cilvēks atnāca uz zakristiju un griezās pie viena no priesteriem: "Es jau dažas dienas šeit pavadu un neko sevišķu neesmu pārdzīvojis, vai nevarētu tēvs man pastāstīt par kaut kādu no Tēva Pija brīnumiem?" Uz šo priesteris smaidīdams atbildēja: "Brīnumus? Paskataties uz Tēvu Pio, viņš pats ir vislielākais brīnumus, visvairāk mūs satriccošs brīnumus."

No visa minētā redzam, ka vēl līdz šai dienai notiek brīnumi, kas nopurina un paceļ cilvēci no šīs zemes miega.

Tēvs Pio per sonīgi ir izteicis šos skaiss-

tos vārdus: "Tas ir dabīgi, ka cilvēks izjūt tieksmi redzēt pārdabīgās lietas, jo pateicoties brīnumiem, viņš labāk pazīst Dievu un Viņa Varenību!"

"Ak Dievs, Tavai žēlsirdībai es uzticu savu pagātņi, savu tagātņi - Tavai mīlestībai, savu nākotņi - Tavai providencei!"

Tēvs Pio.

"Es esmu augšāncelšanās un dzīvība, kas tic uz Mani, kaut arī nomirtu, dzīvos!"

Sv.Jānis II,25

Savas ciešanas, sāpes, bēdas, pat nāvi pašu apgaismosim ar Augšāncēlušā gaismu. Mūsu pēdējais mērķis nav nāve, bet augšāncelšanās.

Mums jānomirst, lai iegūtu nemirstību.

Ne tikai lieldienu laikā mums jāgodina Augšāncēlušais Pestītājs, bet arī mūsu dzīves katru dienu.

Augšāncēlušais Pestītāj, apžēlojies par mums un par visu cilvēci! Amen.

Adrese: Tēvs Pio, San Džiovani Roton-
do, Fogijas rajons, Itālijā.

Piezīme: Kad Kārlis Vagners rakstīja šo grāmatīņu, Tēvs Pio vēl dzīvoja. Tagad viņš jau miris. Viņa bērēs piedalījās ap 100.000

cilvēku. Tēvs Pio mira
1968. gadā 23. septembrī
San Džiovani Rotondā.

Satura rādītājs.

1.	Dzīves apraksts	1.1 pp.
2.	Tēva Pija svēta Missa	10 ."
3.	Uztraucošs gadījums	15. "
4.	Grēksūdzes noslēpums	25. "
5.	Daži piemēri no labā gana dzīves ..	30. "
6.	Tēvs Pāo skatās vīppasaulē	40. "
7.	Svētā Komūnija	44. "
8.	Tēva Pija svētība ar Vissvētāko Sakramentu	46. "
9.	Svētie Sargengēļi	48. "
10.	Vēl par dažiem brīnumiem	51. "